

at det mest solide ikke vilde have noget Fortrin for det, der var mindre kapital-kraftigt, men som dog alligevel opfyldte Betingelserne for at fortsætte sin Forretning. Det er naturligvis ikke nogen urigtig Udtalelse, men det er jo altid saaledes, naar man skal sætte en Minimumsgrænse, at saa kan man ikke atter lave Værdiansættelser og Gradationer inden for det, der gaar op over denne Grænse. Paa den anden Side vil jeg dog gøre opmærksom paa, at i den Beretning, som Forsikringsinspektøren har at afgive hvert Aar, vil han sikkert fremhæve, hvilke Selskaber der holde sig tæt op til Grænsen, som det ærede Medlem udtrykte sig; og hvilke der ere langt borte fra Grænsen; og jeg tror, at der deri vil ligge en betydelig Tilskyndelse for Selskaberne til at holde sig Grænsen saa fjernt som muligt, og det er jeg ogsaa sikker paa, at det ærede Medlem vil være enig med mig i.

Naar man nu vender sig mod Publicitetssystemet, som det ærede Medlem altsaa ikke bekender sig til, er det fordi dets Mangler ere i allerhøjeste Grad iøjne-faldende. Det er jo ikke noget Slagord, jeg fremførte ved Fremsættelsen, at det er for sent at kaste Brønden til, naar Barnet er druknet. Det er dog i Virkeligheden det, man risikerer, hvis man vil have det rene Publicitetssystem, selv med en Ret til at advare Publikum mod daarlige Selskaber — saaledes er det foreslaaet der, hvor man senest har søgt at tilvejebringe en Lovgivning, at deri skulde Publicitetssystemets Udslag bestaa, at naar man forefandt et Selskab, som var usolidt efter de Beretninger, det havde indleveret til Statsautoriteterne, der i Norge er et Kontrolkontor, skulde der udstedes en offentlig Advarsel mod det paagældende Selskab, men ikke nok dermed, denne offentlige Advarsel skulde vedkommende Selskab være forpligtet til at offentliggøre paa sine Regnskaber, sine Publikationer og paa sine Policer, det skulde være forpligtet til at møde frem med en offentlig Advarsel fra Staten over for de Folk, det vilde forsikre. Jeg vil dog nok spørge, selv om man ser bort fra det groteske i den Situation, at et Livsforsikrings-selskab, over alt skal møde med den Attest: Staten modsætter sig vor Virksomhed; Staten siger, at vi ere usolide, men vi henvende os alligevel til Jer om at tegne Forsikring hos os — selv om vi se bort fra det groteske og ligefrem humoristiske deri, har man da ikke ved en saadan Dom over et Selskab i ugunstig Retning sam-

tidig fældet en Dom over de andre Selskaber i gunstig Retning? Men hvad vilde man saa opnaa ved at gaa over til Publicitetssystemet i Modsætning til Kontrolsystemet, naar man ikke opnaar, at Staten ikke bliver engageret? Jeg ser ikke, hvad der vilde være opnaaet, thi enhver maatte sige, at Staten havde godkendt Selskabet som solidt, eftersom den ikke har sagt, at det ikke er usolidt, vi opnaa kun, at Folk tabe deres Penge, og Staten faar Skyld alligevel.

Naar der skulde vælges mellem de to Principper, har det for mig været magtpaaliggende at vælge det mest effektive for Befolkningen, og derfor har jeg valgt Koncessionssystemet. Dersom vi valgte Publicitetssystemet, er jeg overbevist om, at Folk senere vilde sige: Det er en forfærdelig daarlig Lov, vi have faaet her, siden det kan ske, at et Selskab kan gaa fallit, saa at vi tabe vore Penge, og saa vilde det være bedre slet ikke at have nogen Lov end at have en Lov, der paadrog Staten et moralsk Ansvar over for Befolkningen, naar den ikke havde de nødvendige Midler til at skaffe Bedring til Stede. Det er Offentliggørelsesprincipets ganske overordentlig store Svaghed, som ogsaa jeg forstaar har været Grunden til, at det meget ærede 4de Medlem for 2den Kreds, selvfølgelig efter de derhen hørende nødvendige og alvorlige Overvejelser, er kommen til samme Resultat som Regeringen er kommen til ved Forelæggelsen af dette Lovforslag. Jeg har netop, inden jeg hørte det ærede Medlem, der sidst talte (Oct. Hansen), noteret, at jeg vilde gøre opmærksom paa, at jeg selv har været Tilhænger af Ikke-Interventionsprincippet her til Lands. Jeg har selv ønsket at henlede Opmærksomheden derpaa netop i den Forbindelse, jeg nylig forlod. Sagen er jo den, at vi her til Lands have en af Staten garanteret Livsforsikringsanstalt, som er saa udmærket bestyret og virker med saa overmaade moderate Præmier, at jeg maa sige, at de efter min Erfaring ere lavere end, hvad man i det hele taget, i alt Fald for den yngre Alders Vedkommende, vil kunne finde hos noget Selskab. Det er altsaa rigtigt, hvad det ærede Medlem (Oct. Hansen) læste op, jeg vedkender mig det fuldt ud. Der er her til Lands for Befolkningen, ikke for Livsforsikringsvirksomheden, gjort mere end i adskillige andre Lande, idet man har skabt en statsgaranteret Livsforsikringsanstalt, der tegner Forsikringer for meget moderate Præmier. Ud fra denne Betragtning kan det altsaa